

Meditacions: Divendres de la primera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar divendres de la primera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: els judicis crítics i el cinquè manament; pensar tan bé com sigui possible dels altres; l'amor de Déu ens allibera de l'enveja.

«QUE ESPERIN el matí els sentinelles, Israel espera el Senyor. Perquè són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa» (Sl 129, 7-8). Els cristians esperem en un Déu que és perdó i misericòrdia, volem mirar el món

juntament amb ell. Així també es podria definir la lluita per la santedat: aquesta identificació progressiva de la nostra mirada amb la seva. Aquesta tasca parteix de la purificació del nostre cor, a allò que la Quaresma ens convida incessantment. Però sabem que no és un procés automàtic. De vegades ens pot semblar que estem massa inclinats al judici temerari, a mirar les coses només des del nostre punt de vista, sense ser conscients del mal que fem als altres i que ens fa a nosaltres mateixos. Jesús relaciona aquestes picabaralles i enemistats amb el cinquè manament, aquell que mana no matar (cf. *Mt* 5, 21-24).

«Qui pot jutjar l'home? Tota la terra és plena de judicis temeraris. En efecte, aquell de qui desesperàvem, en el moment menys pensat, es converteix sobtadament i arriba a ser el millor de tots. Aquell, en canvi, en qui tant havíem confiat, en el

moment menys pensat, cau sobtadament»^[1]. El Regne de Déu és entre nosaltres, i només el Senyor ocuparà el lloc de jutge. Per què caiem amb tanta freqüència en els judicis crítics? «Que fàcil és criticar els altres! (...). L'Esperit Sant, a més de donar-nos la mansuetud, ens convida a la solidaritat, a portar els pesos dels altres. Quants pesos són presents en la vida d'una persona: la malaltia, la manca de feina, la soledat, el dolor...! I quantes altres proves que requereixen la proximitat i l'amor dels germans!»^[2].

NO ÉS FÀCIL desactivar el mecanisme interior que ens porta a la crítica; però l'Esperit Sant ens pot donar llum per descobrir el que passa en el nostre cor quan sorgeixen aquestes emocions negatives. «El dit que assenyala i el

judici que fem dels altres són sovint un signe de la nostra incapacitat per acceptar la nostra pròpia debilitat, la nostra pròpia fragilitat. Només la tendresa ens salvarà de l'obra de l'Acusador (cf. *Ap* 12, 10). Per això és important trobar-nos amb la Misericòrdia de Déu, especialment en el sagrament de la Reconciliació, tenint una experiència de veritat i tendresa»^[3]. Una consciència profunda del perdó, de no haver fet mèrits per merèixer tanta bondat de Déu, ens portarà a considerar de la mateixa manera els altres, amb una mirada benvolent. Algunes vegades, jutjar els altres pot ser símptoma de creure'ns mereixedors de la gràcia, conseqüència de creure en un Déu que no estima, sinó que paga.

Un camí per no caure en el judici crític és pensar sempre el millor dels altres. Sant Tomàs d'Aquino assenyalava que «pot passar que qui interpreta en el millor sentit

s'enganyi més freqüentment; però és millor que algú s'enganyi moltes vegades tenint bon concepte d'un home dolent que qui s'enganya poques vegades pensant malament d'un home bo, ja que en aquest cas es fa injúria a un altre, cosa que no passa en el primer»^[4]. És millor equivocar-se, pensant bé, que injuriar per pensar malament.

«Paradoxalment, fins i tot el Maligne ens pot dir la veritat, però, si ho fa, és per condemnar-nos. Sabem, però, que la Veritat que ve de Déu no ens condemna, sinó que ens acull, ens abraça, ens sosté, ens perdona»^[5].

«Acostuma't a parlar amb cordialitat de tot i de tothom —recomanava sant Josepmaria—; en particular, de tots els qui treballen en el servei de Déu. I quan no sigui possible, calla!: també els comentaris bruscos o desenfadats poden fregar la murmuració o la difamació»^[6].

«SI TINGUÉSSIU compte de les culpes, ¿qui es podria sostenir?» (Sl 130, 3), ens preguntem amb el salmista. Per això, ens consola pensar quant ens ha perdonat Déu a cadascú, considerar el seu amor totalment gratuït envers nosaltres, malgrat les nostres traïcions. Tanmateix, paradoxalment de vegades l'enveja ens porta a entristir-nos pels béns aliens, fonamentalment per l'amor o l'honra que reben. Si fóssim plenament conscients de com és l'estima de Déu per cadascun de nosaltres, aquesta desviació no cabria al nostre cor.

El sant rector d'Ars deia que «si tinguéssim la sort d'estar lliures de l'orgull i de l'enveja, mai no jutjaríem ningú, sinó que ens acontentaríem de plorar les nostres misèries espirituals, pregar pels pobres pecadors, i res més, ben persuadits que Déu no ens demanarà compte dels actes dels altres, sinó només dels

nostres»^[7]. Tot i això, mentre no aprenquem a alegrar-nos amb els béns dels altres, amb el seu lluïment per sobre del nostre, l'enveja ens acompanyarà al llarg de la nostra carrera a la terra. Per sort nostra, Jesús acceptarà un judici injust que ferirà la seva honra perquè nosaltres siguem deslliurats de qualsevol condemna; per veure'ns deslliurats de la mateixa necessitat de jutjar i de jutjar-nos.

«La Trinitat Beatíssima ha coronat la nostra Mare. —Déu Pare, Déu Fill, Déu Esperit Sant, ens demanarà comptes de tota paraula ociosa. Un altre motiu perquè diguem a Santa Maria que ens ensenyi a parlar sempre en la presència del Senyor»^[8].

^[1] Sant Agustí, Sermó 46, sobre els pastors, 24-25.

[2] Francesc, Audiència, 3-XI-2021.

[3] Francesc, *Patris corde*, núm. 2.

[4] Sant Tomàs d'Aquino, *Suma Teològica*, II-II, q. 60, a. 4, ad 1.

[5] Francesc, *Patris corde*, núm. 2.

[6] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 902.

[7] Sant rector d'Ars, Sermó sobre el judici temerari.

[8] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 926.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
divendres-de-la-primera-setmana-de-
quaresma/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-divendres-de-la-primera-setmana-de-quaresma/) (22/03/2026)